

Sygn. akt II W 883/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Urszula Sahwin-Kowalczyk

Protokolant: Monika Malanowska

po rozpoznaniu w dniach 08.02.2018r., 16.04.2018r., 09.05.2018r.

sprawy przeciwko M. J. urodz. (...) w C. syna J. i D. z domu C.

obwinionego o to, że: w dniu 06 czerwca 2017 roku o godz. 16:20 w msc. W. ul. (...) / ul. (...) gm. W., pow. (...), woj. (...) kierując pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...) wjechał na skrzyżowanie pomimo nadawanego przez sygnalizator świetlny światła barwy czerwonej,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinionego M. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierza mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn.akt : II W 883/17

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy ,Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2017 roku obwiniony M. J. jechał samochodem marki A. o nr rejestracyjnym (...) ul. (...) w W. . Około godziny 16.20 przejechał skrzyżowanie z ul. (...), gdy na sygnalizatorze dla jego kierunku ruchu wyświetliło się światło koloru czerwonego.

Po zatrzymaniu do kontroli przez funkcjonariuszy Policji w osobach : A. P. i M. Z. początkowo przyjął mandat karny kredytowany w kwocie 300 zł. Gdy jednak funkcjonariusz Policji wypisał powyższy blankiet , oświadczył że nie podpisze go , albowiem ma dużo wydatków i liczną rodzinę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadków: M. Z. / k-41-42/, A. P. /k-30-31/, kserokopię notatników służbowych /k-45-51/.

Obwiniony M. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Wyjaśnił, że funkcjonariusze Policji , którzy w dniu zdarzenia przeprowadzali interwencję nie mogli widzieć na jakim świetle przejechał skrzyżowanie , albowiem dojechali do niego z ulicy prostopadłej. Nadto , wbrew temu co twierdzą w/w , on wjechał na skrzyżowanie , gdy na sygnalizatorze było wyświetlone światło w kolorze zielonym. Przed jego pojazdem poruszał się z prędkością około 15 km/h bus , w związku z czym funkcjonariusze Policji mogli mieć mylne przekonanie , że wjechał na skrzyżowanie ,

gdy na sygnalizatorze było wyświetlone światło w kolorze czerwonym. Obwiniony wyjaśnił także, że trasa, którą się poruszał jest mu dobrze znana, albowiem jeździ nią dwa razy w tygodniu. Stara się nie przejeżdżać na czerwonych światłach, jak również stosować do przepisów ruchu drogowego w tym do §95 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych /k-30/.

Sąd zważył, co następuje :

Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie dał podstawy do uznania obwinionego M. J. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu. Co prawda w/w nie przyznał się do winy, jednakże jego wyjaśnienia - w ocenie Sądu - mają na celu jedynie uniknięcie odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Za inną wersję zdarzenia, a przyjętą przez Sąd przemawia materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, a zwłaszcza zeznania świadka A. P. i M. Z.. I tak, świadek A. P. zeznał, że w dniu zdarzenia jadąc radiowozem ul. (...) w W. zatrzymał się przed sygnalizacją świetlną na skrzyżowaniu z ul. (...), albowiem na sygnalizatorze miał wyświetlone światło w kolorze czerwonym dla swojego kierunku ruchu. Gdy światło zmieniło się na zielone, zauważył jak ul.(...) z jego lewej strony w kierunku N. przejechał samochód marki A.. W związku z powyższym, zatrzymał kierującego tym pojazdem, którym okazał się obwiniony, do kontroli drogowej. Za popełnione wykroczenia nałożył na niego mandat karny kredytowany w kwocie 300 zł. i 6 punktów karnych. Obwiniony przyjął mandat, ale kiedy świadek dał mu druk do podpisania, oświadczył że ma trudną sytuacją rodzinną i nie podpisze go. Twierdził też, że rejestrował samochód i długi okres spędził w Urzędzie, więc jest rozkojarzony. W związku z czym świadek poinformował go, że sprawa będzie skierowana do Sądu. Świadek podał także, że tego dnia natężenie ruchu było średnie, a widoczność dobra i nie ma żadnych wątpliwości, że obwiniony przejechał przedmiotowe skrzyżowanie, gdy na sygnalizatorze świetlnym dla jego kierunku ruchu było wyświetlone światło w kolorze czerwonym. Podobnie zeznał świadek M. Z.. Podał on dodatkowo, że na przedmiotowym skrzyżowaniu radiowóz stał przed sygnalizacją świetlną jako drugi pojazd. Również i on nie miał żadnych wątpliwości, że obwiniony przejechał skrzyżowanie z ul. (...), gdy na sygnalizatorze dla jego kierunku ruchu wyświetliło się światło koloru czerwonego. W tym bowiem czasie na sygnalizatorze przed którym stał radiowóz wyświetliło się światło zielone.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków albowiem pokrywają się ze sobą co do istotnych okoliczności przedmiotowego zdarzenia, nadto mają pokrycie w notatnikach służbowych, którym Sąd również dał wiarę, albowiem nie noszą śladów fałszerstwa.

Mając na względzie powyższe, należy uznać, że wina obwinionego jest bezsporna oraz że została mu udowodniona w toku przedmiotowego postępowania.

M. J. został obwiniony o to, że w dniu 06 czerwca 2017 roku o godz. 16:20 w msc. W. ul. (...) / ul. (...) gm. W., pow. (...), woj. (...) kierując pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...) wjechał na skrzyżowanie pomimo nadawanego przez sygnalizator świetlny światła barwy czerwonej, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

W obrębie konstrukcji normatywnej art. 92 § 1 kw w typie podstawowym karalnością objęto niestosowanie się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. W przepisach art. 92 § 1 i 2 kw sankcjonuje się naruszenie obowiązków określonych w art. 5 ust. 1-3 Prawa o ruchu drogowym, gdzie formułując dyrektywy obowiązujące w ruchu drogowym, ustawodawca określa jednocześnie ich kolejność (hierarchię). W myśl tych przepisów uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe. Przy czym polecenia i sygnały dawane przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli mają pierwszeństwo przed sygnałami świetlnymi i znakami drogowymi. Sygnały świetlne mają zaś pierwszeństwo przed znakami drogowymi regulującymi pierwszeństwo przejazdu. Zgodnie z § 95 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31.07.2002 r.

1. Sygnały świetlne nadawane przez sygnalizator S-1 oznaczają:

1) sygnał zielony - zezwolenie na wjazd za sygnalizator,

2) sygnał żółty - zakaz wjazdu za sygnalizator, chyba że w chwili zapalenia tego sygnału pojazd znajduje się tak blisko sygnalizatora, że nie może być zatrzymany przed nim bez gwałtownego hamowania; sygnał ten oznacza jednocześnie, że za chwilę zapali się sygnał czerwony,

3) sygnał czerwony - zakaz wjazdu za sygnalizator,

4) sygnały czerwony i żółty, nadawane jednocześnie - zakaz wjazdu za sygnalizator; sygnały te oznaczają także, że za chwilę zapali się sygnał zielony.

Bez wątpienia obwiniony swoim zachowaniem w dniu zdarzenia wyczerpał znamiona powyższego przepisu , albowiem kierując pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...) wjechał na skrzyżowanie pomimo nadawanego przez sygnalizator świetlny światła barwy czerwonej. Twierdzenie jakoby miał wtedy jeszcze światło koloru żółtego jest nieprawdziwe , albowiem wówczas na sygnalizatorze przed którym stał radiowóz nie mogło być wyświetlone światło w kolorze zielonym.

Wymierzając karę , Sąd jako okoliczności obciążające uznał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego, którego zachowanie wykraczało przeciwko przepisom mającym na celu poprawę bezpieczeństwa na drogach, stwarzając zagrożenie innym uczestnikom. Natomiast jako okoliczności łagodzące – dotychczasową niekaralność /k-26/.

Kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw, uznając obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 92 §1 k.w. karę grzywny w wysokości 300 złotych. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę stopień zawinienia obwinionego, jak również jego warunki osobiste i sytuację majątkową, kara grzywny w wysokości 300 złotych jest karą w pełni adekwatną do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni swój cel w zakresie prewencji indywidualnej, czyniąc przy tym zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Wymierzona kara grzywny odpowiada również w ocenie Sądu, możliwościom zarobkowym obwinionego.

O kosztach postępowania , Sąd orzekł na podstawie art.118§1 kpw.